

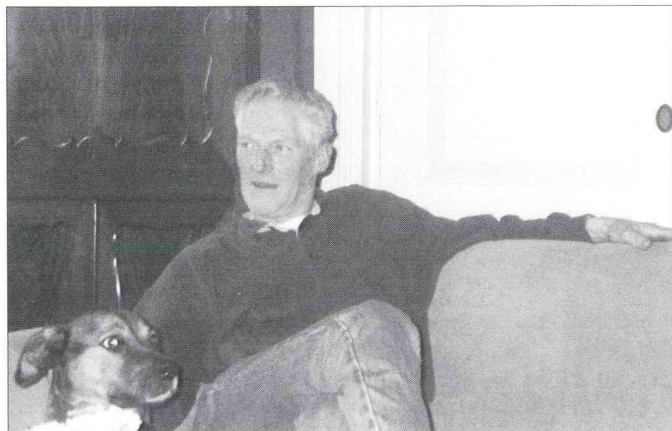
In gesprek met Gerrit Oussoren

Op 25 februari 2005 hadden twee leden van de interview-werkgroep een gesprek met Gerrit Oussoren, wonende aan de Angstelkade in Nieuwersluis. De heer Oussoren was toen bijna 62 jaar oud. Zijn hele leven heeft hij in de gemeente Loenen gewoond, van Nieuwersluis trok hij naar het dorp Loenen en nu woont hij weer op zijn oude stekje aan de Angstelkade. Over zijn jaren in onze gemeente weet hij vele interessante dingen te vertellen.

Gerrit, vertel eerst eens iets over jezelf.

Ik heet Gerrit Johannes Oussoren en ben geboren op 5 mei 1943 in de historische boerderij 'Klein Middenhoek' aan de Angstelkade (nummer 8) in Nieuwersluis. Mijn beroep is timmerman. Mijn ouders waren Mattheus Oussoren (1898-1967) en Ermpje van Dommelen (1899-1953). Zij trouwden op 17 april 1924 en gingen in Kortrijk (bij Kockengen) wonen. Vader werd daar melkveehouder op de boerderij van zijn oom Wijnand Oussoren, die geen kinderen had. Daar werden de oudste vier kinderen uit ons gezin geboren. Het gezin verhuisde omstreeks 1930 naar de boerderij Angstelkade 8 in Nieuwersluis. Zij ruilden met oom Rinus, die boer was aan de Angstelkade. Hier werden nog zes kinderen geboren, waarvan ik de jongste ben. In totaal hadden mijn ouders tien kinderen, vijf meisjes

Gerrit Johannes Oussoren, geb. 1943.

en vijf jongens: Marry, Bep, Cor, Gé, Alie, Henk, Rien, Gerrit (jong overleden), Emmy en ik. In 1943 verdronk mijn broer Gerrit op vierjarige leeftijd in de Angstel, een paar maanden later werd ik geboren en naar hem vernoemd. In de kast in mijn woonkamer ligt nog altijd een klompje en een lokje haar van hem. Ook ligt er een handtasje van mijn moeder en het zakhorloge van mijn vader.

Mijn opa Cornelis Oussoren had vijf zonen, waarvan mijn vader er één was. Ook hij was al eigenaar van de boerderij Angstelkade 8. Dit historische pand kwam in 1860 in het bezit van onze familie, toen mijn overgrootvader het pand voor 17.000 gulden kocht van Willem Hendrik de Heus, die het op zijn beurt in 1850 had gekocht van de erfgenamen van het Amsterdamse echtpaar Abraham Bierens en Gouda Margareta Willink. Het koopcontract uit 1860 is nog in mijn bezit. Het pand droeg vroeger de naam 'Zonnezaad', maar vanaf 1850 werd het 'Klein Middenhoek', waarschijnlijk omdat het oorspronkelijk de verzorgingsboerderij was van de buitenplaats 'Middenhoek'. De buitenplaats lag aan de Straatweg langs de Vecht en de boerderij aan de Angstel aan het einde van de lange strook grond, dat vroeger geheel in eigendom was van 'Middenhoek'.

De boerderij heeft dus een lange geschiedenis?

Ja, de monumenten-inventarisatie van de gemeente Loenen geeft bijzondere informatie over de boerderij (Angstelkade 8), het daarbij behorende zomerhuis (Angstelkade 7) en de vrijstaande rentenierswoning (Angstelkade 6). Van de laatste woning, die mijn overgrootvader Mattheus Oussoren in 1896 had laten bouwen, was omstreeks 1920 een boerderijtje gemaakt met een kaashuis, kelder en een hooiberg. Dit laatste pand is nu mijn eigendom. Ik woon daar sinds 1995.

De boerenhofstede is een z.g. krukhuisboerderij, die dateert uit circa 1600. Het gebouw is volgens de monumentenbeschrijving van

Het gezin van
Mattheus Oussoren
en Ermpje van
Dommelen: op de
voorste rij v.l.n.r.
Henk, Rien, vader,
Emmy, moeder,
Gert, Alie en Gé, op
de achterste rij
v.l.n.r. Bep, Marry
en Cor.
Foto 1946.

arcitectonisch historische betekenis vanwege de karkteristieke hoofdvorm (L-vormige plattegrond), het bouwtype, de gevelindeling en de historie. Uit oude stukken blijkt, dat de boerderij met "henniptuyn en wayland" in 1646 eigendom was een zekere Gerret Albertz. Rond 1830 bevond zich in de Stichtse polder op het terrein van 'Klein Middenhoek' een watermolentje voor onderbemaling van het land.

Het voorhuis van de boerderij ligt evenwijdig aan de kade langs de Angstel en wordt bekroond door een rieten schilddak, dat is gekoppeld aan het zadeldak van het achterhuis en de stallen. De voorgevel bezit aan de linkerzijde twee vensters met luiken, waarachter zich de opkamer en de kelder bevinden. Aan de rechterzijde van de voordeur bevinden zich twee vensters met luiken. Het erf van de boerderij is voorzien van leilinden aan de voorzijde, een hooiberg aan de achterzijde en het zomerhuis aan de rechterzijde. Het familiewapen met drie hoorns en een kroon boven de voordeur is afkomstig van de familie Oussoren, die in 1896 naast het complex de vrijstaande rentenierswoning liet bouwen. In 1928 liet opa Cornelis Oussoren op het erf nog een houten schuur bouwen. Dit is in het kort de geschiedenis van de drie panden, die

nog steeds in het bezit zijn van leden van onze familie. Mijn overgrootvader Mattheus Oussoren, die 'Klein Middenhoek' in 1860 kocht, had ook belangstelling voor de politiek. In 1885 aanvaardde hij zijn benoeming tot lid van de gemeenteraad van Loenen. Deze functie heeft hij tot en met 1908 uitgeoefend.

Kun je je nog iets herinneren van je jeugd aan de Angstel?

Mijn vader was - zoals gezegd - melkveehouder en moeder zorgde voor het maken van de kaas. Zij had een bepaald soort humor. Tijdens het kaasmaken zong zij altijd. Ik herinner mij nog het lied:

O, waar ik eens kind was, plekje der jeugd,
zo zonnig, zo zorgeloos, zo rein in 't geneugd!
In latere jaren verzorgde vader de kaasmakerij, maar soms gebeurde het weleens, dat het van verkeerde melk was gemaakt, afkomstig van minder goede koeien. Het gevolg was dat de kazen te bol of te plat werden en vooral die platte waren net natte dweilen. Ik lustte ze niet en daarom weiger ik nu nog steeds boerenkaas te eten.

Eenmaal per maand ging vader met paard en wagen en de goede kazen naar de kaasmarkt in Breukelen. Toen ik ongeveer 4 of 5 jaar was, mocht ik met hem mee, zittend naast vader

op de bok. Op de markt in Breukelen werden de paarden uitgespannen en gestald. Vader liet mij dan alleen bij de brik achter. In het begin vond ik het niet leuk, zo erg zelfs dat ik er bij stond te janken!

In ons gezin hebben zich enkele zeer ingrijpende gebeurtenissen voorgedaan. Ik vertelde al van mijn broertje Gerrit, die in 1943 in de Angstel verdronken is. Toen ik negen jaar oud was overleed mijn moeder op 53-jarige leeftijd (23 maart 1953), een ramp in een gezin met negen opgroeiende kinderen. Dit was kort na de watersnoodramp in Zeeland. Ik herinner mij nog dat ik op school een opstel over deze ramp moest maken, maar voor mij was het gemis van mijn moeder op dat moment veel erger. Een groot deel van mijn jeugd ben ik opgevoed door mijn zusters Gé en Alie, die toen al twintigers waren. Vader was altijd druk in zijn boerenbedrijf en bovendien een man van weinig woorden, maar ondanks het gemis van moeder bleven we een hecht gezin. Mijn vader overleed op 69 jarige leeftijd (31 augustus 1967, op de verjaardag van mijn zus Gé), toen ik 24 jaar oud was. De dag na de begrafenis van vader, verdronk onze zwager Arie Hoogendoorn in Portengen, de man van mijn twee jaar oudere zus Emmy. Hij reed voor hun boerderij met een trekker in de sloot,

kwam onder de trekker en verdronk. Ze waren pas drie jaar getrouwd en mijn zus was zwanger van haar tweede kind, dat twee maanden later werd geboren. Als familie hebben wij haar een tijdlang geholpen, ik stond haar bij op het bedrijf.

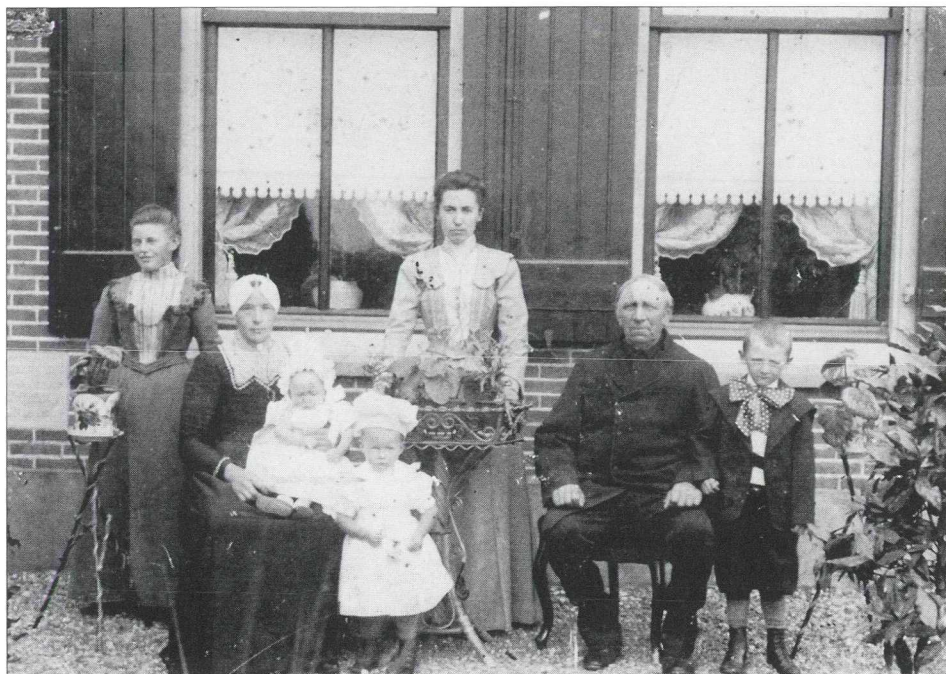
In datzelfde jaar trouwden mijn zusters Gé en Alie, dus al met al een jaar om nooit te vergeten.

Je bent opgegroeid aan de Angstelkade, dus aan het riviertje de Angstel. Waar loopt dit riviertje en op welke dorpjes waren jullie georiënteerd?

Hier heb ik drie topografische kaartjes om een en ander duidelijk te kunnen maken, vooral omdat dit gebied zo excentrisch ligt. Over deze omgeving zal ik iets vertellen en in de geschiedenis duiken vanaf enkele decennia voor de tijd van mijn overgrootvader. Begin negentiende eeuw liep er een onverhard pad met vele watermolentjes erlangs door de Stichtse polder rechtstreeks naar het dorp Loenen en dat kwam uit bij de Bloklaan. Er was toen nog geen spoorlijn en kanaal. Omstreeks 1843 is de spoorlijn Utrecht-Amsterdam aangelegd. H.J. Doude van Troostwijk, eigenaar van de buitenplaats Sterreschans, had daarvoor land verkocht aan de Spoorwegen op voorwaarde dat er een station

Het familiebezit Oussoren achter de verhoogde Angstelkade: v.l.n.r. de panden Angstelkade 8 (de boerderij), 7 (het zomerhuis) en 6 (de vroegere rentenierswoning). Foto 2006.

Een deel van de familie Oussoren in 1904. Op deze foto v.l.n.r.: Stien Bras (huishoudelijke hulp), zittend Marretje Oussoren-Hoogendoorn (1874-1943), grootmoeder van Gerrit. Bij haar op schoot Marinus Oussoren (1904-1980), daarnaast staand Hendrik Oussoren (1902-1978), staand in het midden Mijntje Oussoren, dochter van Mattheus Oussoren (1832-1918), de koper van de boerderij, die rechts naast haar op de stoel zit. Daarnaast rechts Mattheus Oussoren (1898-1967), de vader van Gerrit.

werd aangelegd en dat iedere trein er moest stoppen. Zodoende kwam er een stopplaats aan het begin van de Angstelkade. De eerste trein reed op 18 december 1843 met drie stopplaatsen, namelijk Breukelen, Loenen-Nieuwersluis en Abcoude. Later kwam er een station bij: Loenersloot-Vreeland. Voor onze familie was de spoorverbinding een enorme verbetering. Het betekende openbaar vervoer tussen Utrecht en Amsterdam.

Het verhaal gaat dat mijn oma nogal eens gebruik van de trein maakte om een dagje in Amsterdam te gaan winkelen. Overal kwam zij altijd te laat en dus ook bij de trein. Mijn zusjes (toen nog tieners) werden dan vooruit gestuurd om de trein te laten wachten met de woorden: "conducteur, er komt een oude dame aan, kunt U even wachten? Zo gebeurde het en oma kwam - gekleed in het zwart en het vuur uit haar sloffen lopend - buiten adem op het station aan, maar....de trein had gewacht!!!

In 1890 werd het Merwedekanaal gegraven. Op 4 augustus 1892 is het in gebruik genomen.

Voor de verbinding met de Westkanaaldijk, waaraan huisjes van Rijkswaterstaat waren gebouwd, en met het station Loenen-Nieu-

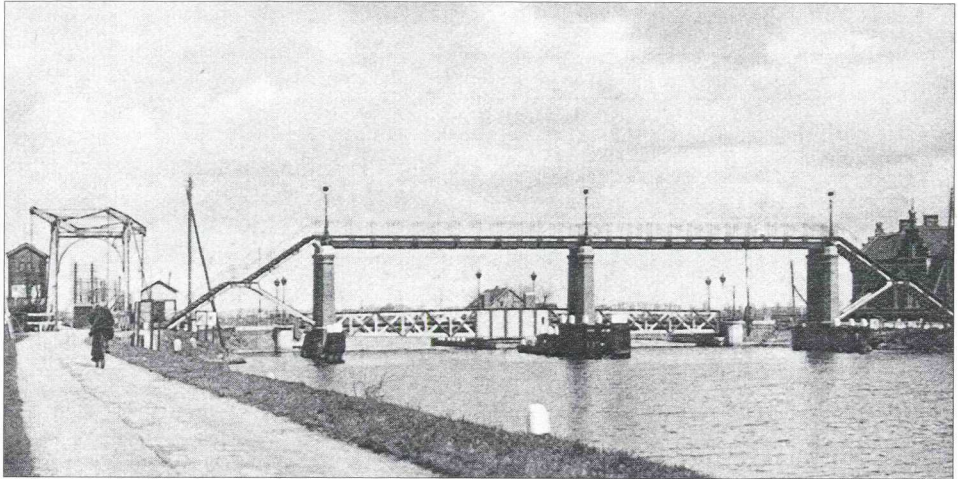
wersluis met houten huisjes voor de spoorwegbedienden werden een loop- en een draaibrug aangelegd. Niettemin werden wij door het kanaal min of meer van het dorp Loenen afgesneden.

Het kanaal is tweemaal verbreed: de eerste keer tussen 1950 en 1953, waarna werd het kanaal Amsterdam-Rijnkanaal genoemd. In 1953 zijn de loop-en draaibrug en het station opgeheven en kregen wij een auto-pontveer. Ook dit is weer opgeheven, namelijk in 1972 bij de tweede verbreding van het kanaal.

Vroeger was er nog geen waterleiding, die is pas in 1930 aangelegd. Voor die tijd dronken de leden van onze familie water uit de Angstel. Wel gebruikten zij daarvoor een soort zuiveringsapparaten: potten gemaakt van gebakken klei, waarin zand en grint werd gedaan voor het zeven van het water. Voor het aanleggen van de waterleiding moest men vanaf Nieuwer ter Aa tot Loenersloot een pijpleiding in de grond graven, die bij ons en de burens door het land getrokken moest worden. Bij die transactie werd dan ook bedongen, dat ook de huizen van onze familie aansluiting op het waterleidingnet zouden krijgen.

Door deze verbinding kwamen de overburen

Station Loenen-
Nieuwersluis (links)
en de loop- en de
draaibrug over het
Merwedekanaal.
Coll.: W. Mooij

aan de andere kant van de Angstel niet in aanmerking voor een aansluiting en zodoende hebben zij tot 1955 water uit de Angstel moeten gebruiken, terwijl er soms dode dieren in dreven!!!

Uit mijn jeugd weet ik nog goed, dat wij pas in 1959 elektriciteit kregen. Voordien hadden wij andere verlichting: eerst olielampen en later gasverlichting op butagas. Het eerste jaar van de technische school (1956) moest ik als werkstuk een elektrisch schemerlampje maken, maar dat konden we toen nog niet gebruiken. Dus stond het als versiering op de schoorsteenmantel. In 1959 konden we het eindelijk laten branden. Wat een vooruitgang! Tegelijk met elektriciteit kwam er ook telefoon. Onder de stroomkabels aan de hoogspanningsmasten in de polder achter ons huis werd een telefoonkabel gehangen.

In 1955 werd begonnen met de aanleg van de snelweg A 2, tegenover de boerderij aan de overkant van de Angstel. Ik was toen 12 jaar en hoorde mijn vader zeggen: "nu is het met onze rust gedaan, weg met onze rustige, fraaie polder". Hij had gelijk, want tegenwoordig is het een onbeschrijfelijk lawaai aan de overkant van de Angstel! 's Nachts tussen 02.00 en 04.00 uur is het een beetje rustiger, maar dan slapen wij, als het goed is. Het 'Bellolijntje', een treintje op kolen, dat van Nieuwersluis via Vinkeveen naar Uithoorn en terug reed, moest ook wijken voor de aanleg van de rijksweg.

In de jaren zestig kregen we ook aan de voor-

zijde van de boerderij nog een hoogspanningsmast, waarmee het uitzicht totaal verprutst is.

Bovendien is er ook nog sprake van het plaatsen van windmolens langs de rijksweg A 2 en dan hebben we ongeveer alles om ons heen wat het fraaie landschap negatief beïnvloed. Aan de Angstelkade wonen we maar met vijf gezinnen, dus konden wij niets tegenhouden en werden wij zelfs niet eens gehoord over de veranderingen in het landschapsschoon!

Nu nog iets over de rivier de Angstel, die vroeger, tot begin negentiende eeuw, onderdeel was van de vaarroute tussen Amsterdam en Utrecht. Vanaf de Amstel voer de trekschuit uit Amsterdam bij Abcoude via het Gein naar de Angstel en dan via de Nieuwe Wetering bij Nieuwersluis naar de Vecht om zo door te varen naar Utrecht. In mijn jonge jaren kwam regelmatig de boot van Kelderman voorbij, een soort 'winkel van Sinkel'. Ik weet nog dat hij bij ons aanlegde en mijn moeder er allerlei inkopen deed, bijvoorbeeld keulse potten, bezems en andere huishoudelijke artikelen. Die keulse potten werden gebruikt om groenten, bijvoorbeeld andijvie, voor de wintervoorraad in het zout te zetten. Er werd een doek overheen gelegd met een paar stenen erop om de inhoud aan te drukken. Ik vond het resultaat net pruimtabak, maar ... "honger maakt rauwe bonen zoet". Boontjes, vlees, appels, peren en andere voedingsmiddelen werden gewekt. Ondanks het feit dat we afgelegen woonden, kwamen de bakker en de lappenman uit Nieuwer ter Aa; de slager en de

kruidenier uit Loenen toch wekelijks aan de deur.

Waar gingen jullie naar school en wat heb je verder voor opleiding genoten?

De oudste vier kinderen gingen in Nieuwer ter Aa op school. Zij werden met de roeiboot over de Angstel gezet, liepen de dijk uit naar school, ongeveer een half uur lopen. De andere kinderen zijn in Loenen op school geweest. Wij liepen of fietsten over de dijk langs de Angstel, staken bij het station Loenen-Nieuwersluis de voetbrug over het kanaal over en gingen vervolgens via het jaagpad langs de Vecht naar de 'school met den Bijbel' in de Dorpsstraat in Loenen. Lopend deden wij er ongeveer één uur over en dat tweemaal per dag. Het eerste jaar mocht ik met mijn oudere broer mee achterop de fiets. Daarna heb ik twee jaar heen en terug gelopen met mijn zus Emmy. Toen ik naar de vierde klas ging kregen wij samen één fiets om naar school te gaan. Dat leverde nog al eens strijd op wie er moest fietsen en daardoor belandde de fiets nogal eens in de sloot onder aan de dijk. Éénmaal per week moesten we 's avonds nog weer terug voor catechesatie.'s Zomers was dat nog wel te doen, maar 's winters was het vaak kleumen!

Gezien de grote afstand, hoefden wij niet naar de kleuterschool, dus de eerste klas van de lagere school was een groot gebeuren in ons leven!. In de eerste klas hadden wij juffrouw Roos en in de tweede juffrouw Brouwer, beiden een begrip in Loenen. Juf Roos was heel aardig en had veel geduld met ons als leerlingen. Tussen de middag bleven wij uiteraard over. Dan viel ons op, dat juf Roos altijd even met haar vriend Gerrit Kampert, die naast het schoolplein woonde, een gesprek voerde. Hij stond dan voor een bovenraampje en zij op het schoolplein.

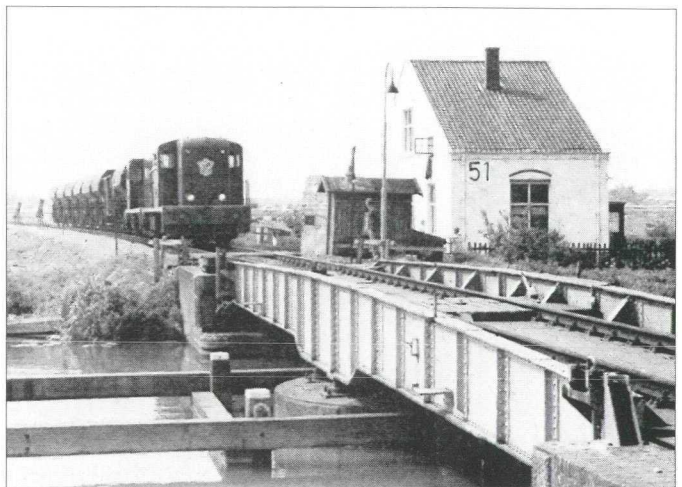
De juf is echter nooit getrouwd, het bleef een eeuwig durende verloving van misschien wel 25 jaar. Juf Brouwer heeft de rekentafels er letterlijk bij ons ingestampt. Zij zat in haar stoel op een vlondertje, hanteerde een lange meetlat en tikte daarmee op de grond het ritme van de tafels. In de derde klas kreeg ik meester Aalders, aan wie ik goede herinneringen heb, vooral vanwege zijn begripvolle opvang na het overlijden van mijn moeder. Het

hoofd van de school was "bovenmeester" van Schie, die je in de zesde klas kreeg. Het was een aardige, geestige man, waardoor je met plezier naar school ging. Het was ook een kundige meester. ik herinner mij nog zijn verhalen bij de schoolplaten, o.a. over Floris de Vijfde. Dan "hing je aan zijn lippen". Van Schie speelde viool. Hij had nogal een forse onderkin, die hing helemaal over het instrument. Hij kon waarschijnlijk wel goed spelen, maar een viool is voor mij nog altijd een 'jankinstrument'!

Omdat enkele broers al boer waren geworden, vond mijn vader dat hij ook wel een timmerman op de boerderij kon gebruiken. Na de lagere school ging ik dus naar de technische school in Utrecht. Drie jaar lang fietste ik naar Nieuwersluis, stalde deze bij de familie De Haan aan de Rijksstraatweg (50 meter van de bushalte), reisde vervolgens met de bus naar Utrecht, waar ik tenslotte nog een half uur naar school moest lopen.

Na de technische opleiding, ik was toen 16 jaar, moest ik werk zoeken. Via onze burens (boer Zagt), waar de firma Verwoerd aan het werk was, kwam ik in contact met dit Loenense bedrijf. In oktober 1959 kon ik er in dienst treden. De toenmalige baas van het aannemersbedrijf, Kees Verwoerd, wilde niet dat ik als jonge jongen zware zakken cement van 50 kg. sjouwde. Het bedrijf bestond toen vijf jaar en had veel werk bij boerenbedrijven, o.a.

Draaibrug over de Angstel bij Nieuwersluis met een goederentrein komende uit Uithoorn. Deze spoorlijn stond bekend als het 'Bellolijntje'. Foto 1969.

storten van beton, metselen enz. Later kregen wij meer werk bij burgers, onder meer renovatie- en restauratiewerkzaamheden aan oude buitenplaatsen langs de Vecht. Dat werk heb ik altijd met veel plezier gedaan, vooral het restaureren van historische panden heeft mij veel arbeidsvreugde gegeven. Met de familie Sondaar van de buitenplaats 'Oud Over' ben ik zelfs een keer naar Frankrijk geweest om daar aan hun huis onderhoud te plegen.

Ben je ook in militaire dienst geweest?

Ja, in 1962 moest ik in dienst, eerst twee maanden basisopleiding in Ossendrecht, daarna naar Bergen op Zoom voor een chauffeursopleiding van twee maanden op een drietonner, een zware vrachtwagen. Zodoende leverde mijn diensttijd mij een burger-rijbewijs op. In de zeer strenge winter van 1962-1963 werd ik overgeplaatst naar Steenwijkerwold, voor mij een afgelegen oord ergens in de buurt van Steenwijk. We moesten in die barre kou veel op bivak-oefening. Ik was ingedeeld bij de landmacht en diende als chauffeur bij de artillerie op een drietonner met daarachter een aanhanger met een 25 pondsgeschutsstuk. In tweede wereldoorlog waren deze wapens in de woestijn in Afrika gebruikt. Bij sommige van die voertuigen zag je onder de groene verf nog de zandkleur van voorheen. In totaal heb ik zestien maanden gediend en geen heimwee gehad zoals sommige kameraden.

Uit jouw familie zijn enkele leden naar Canada geëmigreerd. Kun je daar iets over vertellen?

Twee zusters en één broer zijn in de jaren vijftig naar Canada geëmigreerd, nadat mijn twee zusters hier getrouwd waren. In de jaren na de oorlog waren de toekomstperspectieven voor velen in ons land niet zo rooskleurig en omdat al twee broers op de boerderij werkten, zochten enkele anderen hun heil elders. Voor boeren was Canada erg in trek. Ondanks de mogelijkheden in dat verre land was de start daar toch moeilijk. Het interieur van hun woningen in het nieuwe land bestond de eerste tijd uit sinaasappelkisten. Bovendien moesten zij toen nog lange werkdagen maken, soms wel zestien uur per dag. Jaren later wilde ik daar een "kijkje" nemen. Ik nam voor langere tijd vakantie, een soort werkvakantie, en reisde naar mijn familie in Canada. Daar had ik het echter vlug bekeken: voor een bouwvakker was het daar veel te koud en de winters duren er lang. En dan te bedenken dat er geen vorst-verlet bestond, dus dat betekende dan ook geen inkomen. Als je met bevroren vingers, oren en tenen je brood boven een vuurtje moet ontdooien, is de aardigheid er snel af. De ruimte en vrijheid in dat land stonden mij wel aan, maar na negen maanden ben ik snel weer naar de Angstel terug gegaan.

Was je betrokken bij het kerkelijk leven?

Jazeker, ik groeide op in een gereformeerd gezin. Ons gezin was lid van de gereformeerde kerk aan de Dorpsstraat in Loenen. Vroeger ging de familie zelfs met paard-en wagen naar de kerk, de paarden werden gestald bij boer De Reuver tegenover de Cronenburgerlaan en vandaar was het dan nog een klein stukje lopen, maar dat was voor mijn tijd. Mijn vader was jarenlang kerkenraadslid van de kerk in Loenen, eerst als diaken en later als ouderling.

Als kind ging ik eerst naar de Zondagsschool in het gebouw 'Rehoboth' in Nieuwersluis. Later mocht ik mee naar de kerk. Op mijn 22ste heb ik bij ds. H. G. Meynen belijdenis gedaan en sindsdien ben ik lid en nog steeds een trouw bezoeker van de kerk in Loenen. De afgelopen jaren was ik betrokken bij verschillende kerkelijke activiteiten: zo was ik vier jaar lid van de diakonie en nu ben ik al weer ruim zestien jaar lid van de Z.W.O. (zending, wereld-diakonaat en ontwikkelingsamenwerking)-commissie.

Gerrit Oussoren op de technische school in Utrecht. Foto circa 1957.

Was en ben je ook betrokken bij het verenigingsleven?

Nee, ten eerste had ik daar geen belangstelling voor en ten tweede had ik er geen zin meer in om 's avonds weer terug te gaan naar het dorp.

In 1977 ben ik getrouwd, in 1978 werd onze zoon Theo geboren. Omdat mijn echtgenote niet kon wennen aan de afgelegen woning aan de Angstel, zijn wij na vijf jaar naar Loenen verhuisd. Dat was ook goed voor onze opgroeiende zoon in verband met school en vriendjes. In 1988 ben ik helaas gescheiden. Na 12 jaar in Loenen gewoond te hebben, zijn Theo, die toen 16 jaar was, en ik terug gegaan naar Angstelkade 6. De ruimte en de natuur trekken mij meer dan het dorps- en verenigingsleven.

Je hebt zeker wel hobby's?

Jazeker, watersport (een bootje in de Angstel), zwemmen, schaatsen, motorrijden (maar ik heb helaas geen motor meer), fotograferen en tuinieren.

Weet je nog leuke werkervaringen waarvan je ons deelgenoot wilt maken?

In de jaren zestig werkten wij veel aan onderhoud van stallen. Rond koffietijd werden ook wij voorzien van koffie, maar altijd moest je afwachten, of het wel te drinken was. Niet altijd dus, want zo nu en dan gebeurde het, dat we ouwe koffie voorgeschoteld kregen met vellen als badlakens. We zaten buiten op strobalen (je werd meestal niet binnen uitgenodigd), collega Dirk bekeek met argus-ogen de inhoud van zijn kopje, viste met een vies gezicht de lakens eruit en gooide ze op de grond, waarna de boer reageerde: "het beste van de melk gooi je weg, je hebt zeker een te klein keelgat".

Op een keer waren wij in Breukelen aan het werk in een varkensschuur en koestal, waar het wemelde van de ratten. Voor we konden beginnen was het dus eerst ratten knuppelen met de hond van de boer erbij, een heel spektakel waar de dierenbescherming geen weet van had.

Tenslotte nog een leuk gebeuren, dat ik jullie ook niet wil onthouden. Bij een dame in Loenen, waar ik wat moest repareren, kreeg de

poes zijn etensbakje in de kinderstoel aangeboden en bij het zien van het bakje ging hij als een hondje met zijn pootjes omhoog in de houding zitten. Ieder huis heeft zo zijn eigen gewoonten.

Heb je nog aanvullingen op wat je reeds hebt verteld?

Ja, ik zou nog iets willen vertellen over de oorlogstijd. Ik ben geboren in 1943, maar toch herinner ik mij uit die tijd nog altijd drie dingen:

1. dat er in 1944 zoveel vliegtuigen laag overkwamen;
2. dat de Stichtse polder aan het einde van de oorlog door inundatie ongeveer één jaar onder water heeft gestaan en
3. dat er veel zwerfhonden bij ons aan kwamen, die - als ze niets te eten kregen - de schuttingen kapot knaagden.

Ook heeft er eens een Pool bij ons in de schuur overnacht. Op zolder lagen kazen te rijpen, die wij voor onszelf hadden gemaakt. 's Morgens gaf moeder hem boterhammen, maar voor hij vertrok, viel het ons op dat hij zijn jas zo raar omhoog had zitten. Eerst kregen wij geen argwaan, maar later ontdekten wij dat hij een kaas had meegepikt.

Tot slot nog iets over mijn werk

In 1999 werkte ik 40 jaar, en met veel plezier, bij de firma Verwoerd. Bij dit jubileum kreeg ik een groot feest aangeboden met een receptie voor de klanten en een diner met de collega's. Toen ik in 2003 de leeftijd van 60 jaar bereikte, ben ik gedeeltelijk met pensioen gegaan, waardoor ik tijd kreeg de renovatie van mijn eigen huis te voltooien. Ik hoop dat het mij gegeven is om de 50 jaar bij Verwoerd (in 2009) vol te mogen maken.

Riek Arink (interviewwerkgroep)
Hilde de Haan (interviewwerkgroep)
Kees de Kruijter (redactie)

NOTEN:

- 1) Ton Fafianie e.a., Loenen, geschiedenis en architectuur. Een deel uit de monumenten-inventarisatie van de provincie Utrecht. Zeist 2000, pag. 99-101.